

Silviu Iliuță

Cronicile unui bărbat

Volumul III

Bookzone.ro
BUCUREȘTI 2017

CAPITOLUL VI

Cea mai mare pedeapsă pentru un om, bărbat, e să fie nevoit să trăiască în casa în care a locuit cu o femeie de care s-a despărțit. Într-o despărțire e ca într-o omucidere, cel care părăsește locul crimei e norocosul. Iar victima rămâne pe loc, înconjurată de panglici galbene. În cazul meu, panglicile sunt amintirile care mă obligă să rămân la podea.

Amy a plecat. Oare îi este ușor?

Masa de la bucatarie nu e o mobilă, ci locul unde vezi fantoma ei, citind pe fugă câteva pagini, până este gata mâncarea de pe foc...

Fantomele sunt peste tot.

- Iubito? Tu ești?

Dar eu sunt un bărbat puternic, nu clachez! În spatele oricărui bărbat puternic se află o femeie și mai puternică. În spatele unui bărbat distrus se află două femei puternice. Iar prima a aflat de cealaltă.

- Iartă-mă, Amy! îi spun fantomei.

De lângă dulapul din camera voastră, îți zâmbește Amy, întorcându-se spre tine, cu sutienul pus pe jumătate. În mod normal ai face o glumă, iar ea ți-ar arunca o bluză direct peste ochi. Tot ce poți face acum este să vă privești pe voi, de undeva din afara poveștii. Și atunci stai și te gândești dacă nu cumva tu,

cel de acum, ești fantoma? Dacă nu cumva povestea voastră trăiește în casa aia, iar tu, un om singur, ești cel care este în plus. Și simți nevoia să fugi din viața ta, care nu mai este a ta.

Ați înțeles ceva? Se cheamă depresie.

- Nu, Tântălăule, nu mai sunt. Nu voi mai fi niciodată lângă șifonierul ăsta și nu voi mai arunca cu haine în tine. Nu sunt eu cea pe care o vezi acum!

Pe balcon este o măsuță, lângă care, pe două scăunele, suntem voi: eu și Amy. Îi vezi, îi vezi ca și cum ar fi în fața ochilor tăi, fără îndoială. Îi simți mirosul.

- Vii târziu azi, Tântălăule?

Dialogul este mereu banal, dar în spatele oricărui „vii târziu” se ascunde un „să nu stai mult, vreau să adorm cu tine.”

Vrei să o atingi, să îi spui ceva, să o săruți. E dimineață, știi că mai are cinci minute până să plece la serviciu și nu ai da la schimb aceste minute pentru nimic altceva.

- Nu mai sunt aici, Tântălăule! Nu te mai uita la mine.

Doi iubiți care trăiau fericiți până ce tu ai fost un cretin. Și dispar, cei doi de pe balcon dispar din fața ochilor tăi.

Tu ești fantoma. Îți târâi picioarele prin casă, încerci să îți dai impresia ca ești viu. Dar știi că nu e așa.

Când ea a plecat, nu a lăsat loc pentru nimic.

Bărbații care au iubit mint când spun că sunt fericiți după despărțire. Că și-ar face harem, că ar aduce dansatoare, că ar avea o viață liberă de burlac. Bărbații care au iubit sunt terminați când rămân

singuri. Sunt ca niște copii uitați în mijlocul unui câmp, care nu văd nicio casă în depărtare, niciun om. Sunt înspăimântați.

M-a părăsit. E cu Mustăciosul. Cumva, în mintea mea aveam senzația că e răpită. Halucinez.

E un mecanism de autoapărare al minții. Amy e răpită! A plecat nevoită, ăla a amenințat-o, a fost nevoită să plece!

Sună telefonul.

Un strigăt îmi sparge timpanul. Amy e la celălalt capăt al firului, e speriată. Tremur tot.

- Amy!

Continuă să strige. Niciun răspuns.

- Amy! Iubito! Unde ești? Vin acum!

Nu se oprește.

- Nenorocitul, ce naibii îi faci?! Lasă-mi soția în pace! Amyyyyyy?! Amyyyyyy!!!

Încetează. Am speriat-o. De ce tace? Ce s-a întâmplat?

Apoi, gâfâind, transpirat, tremurând tot de nervi, urlu câteva minute în receptor și mă prăbușesc pe gresie.

- Nu mai vin niciodată, îmi spune cu o voce caldă, sorbind ceai din ceașca ei roșie cu Moș Crăciun.

Amy are o ceașcă preferată - am cumpărat-o împreună acum câțiva ani, de Crăciun, dintr-un magazin de jucării.

Și începi să plângi, să te iei cu mâinile de părul care ți-a mai rămas și să te uiți ca prostul la telefon.

E momentul în care îți dai seama că l-ai spart acum două ore și că, în niciun caz, sub nicio formă

nimeni nu te-ar putea suna la un telefon din care a rămas doar ecranul, iar bateria este sub pat.

Nu mai știi ce e real și ce nu.

- Nu eram eu cea care bea ceai! îmi spune, aplecându-se asupra mea, fantoma Ameliei.

Mă mângâie pe obraz și continuă:

- Eu sunt fericită acum.

Ea e fericită acum!

- Fără tine!

De ce dracu' mi-a lăsat mie albumele cu fotografiile? De ce nu le-a luat cu ea?

Cu Amy, prima ieșire la Costinești - am stat într-o căsuță, pe plajă. Ne-am spălat în mare, trei zile, și am mâncat hamsii. În poza asta ea ma hrănește ca pe un bebeluș. Eu stau întins pe nisip, iar ea îmi bagă în gură un pește. Și râde.

Iar eu am înșelat-o. Adică am vrut să o înșel. Ca un nemernic!

Poza asta, destul de neclară, este cu Mini Amelia în pragul bucătăriei: ține în mână un dinte. Primul dinte căzut. Are capul într-o parte și zâmbește larg, să i se vadă pauza dintre dinți. În noaptea aceea i-am ascuns sub pernă un bănuț. Mini Amelia s-a trezit, l-a găsit și ne-a spus:

- Îl păstrez pentru Isabel.

- Fetita din parc? a întrebat-o Amy. Are și ea dințișori, și ei îi lasă Zâna un bănuț sub pernă.

- Da, dar acum va avea doi. Părinții ei nu au bani de ciocolată.

Și am leșinat, iar Amy mi-a spus:

- Poți să crezi că noi doi am făcut minunea asta de copil?

În altă poză suntem toți la ziua mea. Mini Amelia și Mini Silviu aveau 5 ani. Eu am un coif pe cap, sunt roșu la față și încerc să sting niște lumânări pentru fraieri. Din alea care se tot reaprind. M-am chinuit mult, special, pentru că nu puteam să mă opresc din a-i auzi pe toți cum râd. Pe tort scrie: „te iubim muuuult, tati!”

Iar eu am înșelat-o.

Altă fotografie. La Slobozia, culegem mere. Domnul Colonel stă țațoș pe o scară, cu mâna întinsă spre un măr. Mini Amelia ține un coș mare, iar Mini Silviu își sprijină bunicul. Niciunul nu a vrut să stea la poză. „Avem treabă, tati!”

Amelia m-a sărutat pe gât, în timp ce făceam poza și mi-a șoptit ca mă iubește. Simplu. Mă iubea. Pe mine.

Iar acum... eu am înșelat-o.

Pe cine iubește Amy acum? Cine e Mustăciosul ăla nenorocit?

- Nu mai este treaba ta! îmi spune Amy de lângă ușa de la intrare. Apoi dispare.

Sunt singur. În afară de Amy și de copii, nu mă puteam gândi la altceva. Într-o zi m-am chinuit să îmi amintesc cum o cheamă pe Căprioară, care e numele său adevărat. Minteaa mea se golise de tot ce nu conta.

În fotografia aceasta suntem la botez. Eu, îmbrăcat cu un costum cu patru numere mai mari, al Domnului Colonel, iar Amelia aproape la fel de frumoasă ca atunci când a ieșit pe ușă. Cu o floare uriașă în piept...

1999 Botezul la români.

Comandamentul General de Botez s-a adunat în curtea casei bunicilor.

Generalul-Bunica este în capul mesei și conduce tratativele. De o parte și de alta, inamicii: armata rudelor Ameliei vs. armata rudelor mele. Plus preotul satului, pe post de soldat prost, care o încasează de la toți.

- Biserica? aruncă Generalul-Bunica un punct pe ordinea de zi.

- Pe asta nu o alege copiii? întrebă unchiul.

- Și noi de ce ne-am mai strâns aici? ripostează bunica. Propun să nu facem Botezul la noi în sat! Preoții de aici sunt hoți!

- Dar, doamnă... îndrăznește preotul, înghițind în gol jumătate de litru de salivă.

- Tu să taci, părinte! Nu vreau să vorbesc cu păcat, dar cu taxa matală de Botez, eu botezam acum câțiva ani 50-60 de copii. Hai dă-o dracu', părinte!

- Fără dracu, doamnă, că suntem la sfânta masă!

- Normal că suntem la sfânta masă, că unde e un preot, trebuie să fie și masa. Păi să rămână popa nemâncat?

Preotul lasă privirea în piept, se preface că se îneacă și scuipă un miez de pâine.

- Nu intră goală pâinica, părinte! Dă-i cu carniță. Auzi, da' nu era post?

- La... lasă-l, e oameni și preoții, are dezlegare azi, îl apară unchiul. Să vorbim de Botez.

- Punctul unu: cum le zicem copiilor?

Simt nevoia să iau cuvântul.

-Ne-am gândit ca pe baiat să îl cheme ca pe bunicul, iar pe fată să o numim după bunica Ameliei. S-a stins acum câțiva ani și ar însemna mult pentru noi și pentru Domnul Colonel.

Colonelul scoate țațoș pieptul în față și își înfige mai bine bățul în fund.

- Prima prostie! strigă preotul. Niciodată un copil nu se botează cu numele unei rude decedate. Poartă ghinion!

Bunica îi mai toarnă un păhărel de vin, apoi îl bate pe umăr.

- Părinte, dă-i fără apă, că ți-e sete! Așa le rămân numele. Punctul doi: ce biserică alegem?

- Una fără hoți, dacă se poate! intervine mătușa.

- Biserica fără hoți nu este, spune înțelept Generalul-Bunica. Să alegem una în care se fură mai puțin.

Amelia își ia inima în dinți:

- Am ales deja. La câteva străzi de noi, în București, este o bisericuță din lemn. Preot tânăr, poți să vorbești cu el și ne face și reducere pentru taxa de Botez.

- Preot care face reducere? Țsta e preot sau estrateriestru din ăla? insistă bunica. Măi copii, așa ceva nu există! Dacă face reducere înseamnă că lu' popa îi place muierea și are gânduri ascunse la ea! Sau îi place băiatul, că s-au mai văzut cazuri.

Părintele se mai îneacă o dată, cu ceva imaginar. Îi dau un pumn în spate. Tare. Aștept momentul ăsta de mulți ani, de când eram mic și nu m-a lăsat să fac foc de tabară în curtea bisericii.

Bunica se uită la mine, mă măsoară din priviri. Apoi o cântărește pe Amy.

- Cred, totuși, că îi place fata.

Îi mai car părintelui un pumn în spate. Apoi încă unul, deși nu era neapărat necesar.

- Ai forță, tinere! spune printre spasme.

- Am pus pasiune, bunicul m-a învățat să dau tare. Ca să salvez omu'... desigur.

- Desigur!

După două ore de negocieri, înainte ca unchiul să adoarmă cu capul pe masă, am convenit să botezăm copiii în București, iar petrecerea de la restaurant să aibă un meniu de poveste, dar ieftin:

Mama Ameliei va face sărățele, singurele care îi ies comestibile. Restul felurilor de mâncare nu le mănâncă nici soldații cei mai flămânzi. Și pe ăia i-am prins într-o seară că mâncau mușchi de copac! Noi de aceea avem bucătăreasă la Slobozia. (Domnul Colonel)

Bunica o să aducă 600 de sarmale normale și 100 anormale, cu frunză de viță de vie.

- Nu are ăia de la București sarmale ca ale mele! Dacă nu mă lasă cu ele la restaurant, înseamnă că sunt tâmpiți și schimbăm restaurantul!

Am convenit ca restaurantul unde vom face masa de după Botez să nu fie Macduna (McDonald's), deși unchiul meu voia să le mai dea o șansă:

- Poate a învățat și ei să facă bine pârhoalele alea în chiflă!

Trebuie să avem și un fel de mâncare mai fițos, gen creveți prăjiți sau scoici sau melci. Pentru că Domnul Colonel va invita câțiva prieteni importanți.

- Din aceia care mănâncă des fructe de mare.
- În mare cresc fructe? a întrebat unchiul, cu expresia unui copil de un an care a primit prima jucărie din viața sa.

- Ești prostănac! i-a zis bunica. Este vorba de fructe ținute în mare, așa cum ținem noi gogonelele la saramură.

- Ce, noi nu băgăm pepeni la murat? a susținut-o mătușa, țipând la unchiul.

- Pepenii e fructe? a ripostat unchiul. Parcă știi tu că pepenii e fructe!

Fără 100 de mililitri de țuică, unchiul meu nu e unchiul meu. Creierul său nu funcționează până ce alcoolul nu începe să circule prin sânge. Bunica a spus chiar că ar trebui să îi dăm să bea noaptea, în somn, printr-o pâlnie. „Ca să nu se trezească alt om, ca acum!”

Mama Ameliei simte momentul greu și, cu o voce caldă, împăciuitoare, le explică țăranilor:

- Fructele de mare, domnule unchi, doamna bunică, părinte ... Fructele de mare sunt, de fapt ... A-NI-MA-LE. Creveți, stridii, languste, homari, crabi, caracatițe...

- Hai dă-o dracu'! răbufnește părintele.

Absolut toți se întorc spre el. Bunica îl muștră din sprâncene și din buze, apoi îl ceartă ca pe un câine neascultător:

- Părinte, părinte, nu ești ascultător! Dacă mai pronunți o singură dată „dracu”, te dau afară de la masă!

- Cum să fie, bunică, creveții... fructe de mare?! Da' ce, noi nu am fost la oraș să vedem creveți?

- Așa e! întărește unchiul. Creveții crește la cutiile alea de carton și se prăjește în ulei! Era plin la alimentara de ei.

- Ce? rămâne mirată mama Ameliei.

- E rotunzi și se face din raci. Toată lumea știe asta!

- Domnule, oftează ea. Creveții sunt animale, dar sunt fructe de mare. Ca și caracatițele.

- Cum să fie caracatița o fructă, ce dra... Doamne, iartă-mă! se rățoieste popa la ea.

- Așa! Înlocuim mereu „dracu” cu „Doamne, iartă-mă”, da?

Mama Ameliei continuă să le zâmbească țăranilor, deși simt că undeva, în adâncurile ei, e un foc puternic. Și sunt niște butoaie cu pulbere, undeva în stomac, gata să explodeze.

- Da, continuă ea. Chiar dacă este caracatiță, este o fructă de mare.

- Du-te, doamnă! strigă unchiul la ea. Adică matale spui că caracatița are rădăcină?

- Și tulpină, doamnă? Asta zici? se ia și popa de ea.

- Și că are pistil și vine albinele la ea?

- Cine udă, doamnă, caracatița, să crească?

Termină popa focul încrucișat.

Nu am auzit-o niciodată pe mama Ameliei țipând. Nici măcar atunci când a aflat ca soțul său mai are un copil dintr-o relație paralelă.

- Nu este vorba de rădăcină sau tulpină! scrâșnește din dinți.

Este roșie la față și acum descopăr că femeia asta are fața brăzdată de multe vene și venișoare.

- Adica cum, doamnă? Poate ne spuneți că caracatița are frunze? continuă popa atacul.

Toți din Armata Iliuță râd. Sunt cu capul pe spate, cu mucii la nas, cu cracii pe sus.

- Caracatița cu frunze, doamnă?

Popa este fericit. În sfârșit, a fost mutată atenția de la el, iar acum oamenii râd de altcineva.

- Caracatița face flori, doamnă?! râde isteric.

Popa îl apucă cu palmele de cap pe unchiul meu, își lipește fruntea de a sa și râde scuipându-i salivă în față.

- Părinte, nu te da la bărbatul meu! îi desparte mătușa, în timp ce răsul său de măgar le acoperă pe toate celelalte.

- O să zică acum, doamna, că mâncăm caracatița, ca pe legume? îl lovește părintele pe umăr pe domnul Colonel.

- Vreau să spun... îngaimă mama Ameliei.

Amelia îi masează încheietura mâinii drepte și încearcă să o liniștească.

- Vreau să spun...

Domnul Colonel îi dă să bea dintr-un pahar cu apă.

- Vreau să spun...

Fierbe. Dragă cititorule, mă simțeam ca în fața vulcanului Etna. Știam că o să erupă în scurt timp, dar nu anticipam exact momentul.

- Adică, ceea ce vreau să spun...

Știam că lava venită din ea va face prăpăd, că se va lăsa cu victime. Am închis ochii, deși, privind retrospectiv, îmi dau seama că era mai bine să îmi astup urechile.

- Vreau să spun că SUNTEȚI NIȘTE ȚĂRANI, OAMENI PLINI DE INCULTURĂ! O INCULTURĂ CRASĂ! NIȘTE BU... BU... BU... ȚĂRANI!

S-a ridicat în picioare, a urlat din toți rărunchii, apoi, sfârșită de efort, s-a prăbușit pe scaunul de bucătărie și și-a îngropat fața în palme. Rudele mele au tăcut și au înlemnit.

Bunica își toarnă puțin sifon peste vin, iar mătușa încruntă sprâncenele. Exact ca atunci când aude „fuck you!” rostit de puștii din sat care îi distrug răsadurile de roșii. Le spărgea mingea de fiecare dată.

(I-a întrebat într-o zi:

- Ce înseamnă fachiu?

Iar un puști pistruiat, fără dinți i-a spus:

- Ne cerem scuze! Asta înseamnă, să ne iertați.

De atunci, mătușa le dădea mingea înapoi fără să o mai spargă.)

- O INCULTURĂ CRASĂ! strigă pentru ultima dată mama Ameliei, printre hohote de plâns.

Unchiul meu își mușcă buza de jos, ia mâna mamei Ameliei și o sărută.

- Mă simt vinovat, doamnă. Toți suntem! Am râs de gluma cu caracatița-fructă, iar dumneavoastră, în loc să vă supărați, ne-ați spus că suntem țărani, ceea ce și suntem.

- Și că ne ocupăm de cultură. Ceea ce și facem, îl completează mătușa.

- Ați fost o doamnă cu noi! Iar noi am râs de gluma cu caracatița care era prea de tot. Ne cerem scuze, încheie unchiul momentul emoționant. O singură întrebare mai am, doamnă: ce înseamnă CRASĂ?

Dragă cititorule, de o parte a mesei, era armata rudelor Ameliei, formată din Domnul Colonel cu una bucată gură căscată, Amelia, cu altă bucată gură căscată și ochii mari. De cealaltă parte a mesei, rudele mele, umile, întinzând mâna recunoscători spre mama Ameliei. Ca și cum li s-a făcut cel mai mare compliment din lume.

- Crasă? intervin. „Incultură crasă” înseamnă că vă ocupați de cultură și vă dedicați toată viața pentru ca noi, orașenii, să avem ce mânca. Doamna Colonel vă respectă și vă mulțumește mult de tot că existați!

- Așa este doamnă! Suntem țărani și cu asta ne ocupăm, cu incultura! E foarte frumos că ați vorbit așa în gura mare despre noi.

Mătușa este pătrunsă de importanța acestui moment. Parcă aude imnul României răsunând la urechea sa, izvorât din pieptul a zeci de mii de țărani români.

- În final, doamnă mama Ameliei, aș vrea să vă spun ceva, în limbajul mai de la oraș, ca să vedeți că și noi, țărani, știm să vorbim așa, pe înțelesul dumneavoastră.

Mătușa o ia de mână pe bunica, iar aceasta pe unchiul. E un fel de lanț al iubirii. Închid ochii, de prost ce sunt, deși realizez că ar fi trebuit să acopăr urechile. Iar.

Din inimi de țărani, cu mândrie românească, umilință și recunoștință, răzbate în aer un strigăt:

- Fachiu, Doamna Colonel!

Trebuie să îi spun că mama Ameliei e bine. Adică a fost bine, după câteva ore de perfuzii și alte câteva săptămâni de explicații. După ce am lăsat-o la spital la Urziceni, am continuat dezbaterile.